

și înaintăm spre chipul nostru adevărat, care e inepuizabil, care e Dumnezeu din noi. Dar din păcate, activăm unul în celălalt doar 1 % din cât am putea. Trăim o formă foarte diminuată a noastră. Suntem foarte zgârciți cu noi, nu ne dăm dreptul la viață, la devenire.

Nu ne iubim îndeajuns. Lumea adevărată e cea pe care a făcut-o Dumnezeu, nu cea artificială, pe care a creat-o omul. La oraș, în spatele atâtor interfețe de comunicare, s-a pierdut frumusețea vieții, acea frumusețe ritualică din comportament, din gesturi și din cuvinte, prin care îl cinsteai pe cel de lângă tine. A fost înlocuită de mult tupeu și de multă îndrăzneală. Țăranul știa să încarce totul de frumusețe și de sens, până și hainele pe care le îmbrăca. Fiecare cusătură avea o semnificație. Și unealta îi era înfrumusețată. Iar dacă se ducea pe câmp, cânta, să-și facă munca mai plăcută.

Azi, omul nici de munca lui nu se mai bucură, fiindcă pentru el e doar mijloc de a strânge bani.

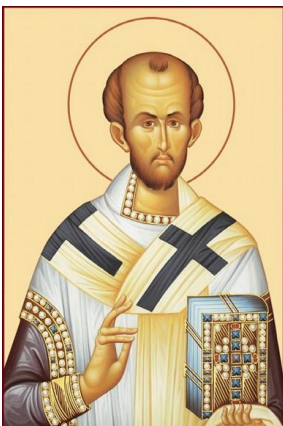
Munca nu-i mai aduce bucurie, nu mai e mijloc de devenire spirituală.

Utilitarismul acesta, atât de pregnant la oraș, a făcut să se piardă dimensiunea spirituală a vieții. S-a pierdut misterul din creație, din relație, nu mai vedem taina celuilalt, îl privim doar din perspectiva eficienței și a exploatării.

Fiecare din noi se poate ridica deasupra vieții, dacă încarcă de sens tot ceea ce face, dacă prin tot ceea ce face se apropie de Dumnezeu. Prin iubirea pe care o purtăm. Trebuie umplute de prezență, de sens, de mister, de frumusețe și de bucurie. Fericirea vine singură. Și vine ca un dar pentru cei care știu să-l caute pe celălalt și pe Dumnezeu. Toate aceste piscuri înălțătoare de fericire, care apar fulgurant în timpul vieții, sunt niște trepte intermediare. Sunt o odihnă, o răsplată după fiecare treaptă urcată, după care nu avem voie să ne oprim. În umbra lor, însă, Hristos ne dăruiește o pace "pe care nimeni nu o va lua de la noi". Ne dăruiește liniștea și bucuria aceea constantă, care ne descătușează și ne face liberi.

(Părintele Pantelimon, M-rea Oașa, text publicat în revista "Chemări la Hristos - Rufe zu Christus")

VITAMINA DUHOVNICEASCĂ

Sf. Ierarh Ioan
Gură de Aur,
icoană

Credința în înviere este totodată și cea mai mare mângâiere în suferință, în lupta cu ostenele și cu greutățile vieții. Pentru aceasta, Apostolul Pavel vorbește deseori despre înviere, spre a încuraja pe luptătorii lui Hristos în ostenele și în pătimirile lor, spre a-i mângâia și îmbărbăta. De aceea, el zice: „în toate pătimind necaz, dar nefiind striviți; lipsiți fiind, dar nu deznădăjduiți; prizonieri fiind, dar nu părăsiți; doborâți, dar nu nimiciți... Știind că Cel ce a înviat pe Domnul Iisus ne va învia și pe noi cu Iisus... pentru aceea nu slăbim” (II Corinteni 4, 8-9, 14, 16). Și: „Noi știm că, de se va strica casa noastră cea pământească a cortului acestuia, zidire de la Dumnezeu avem, casă nefăcută de mână, veșnică, în ceruri” (II Corinteni 5, 1).

Așadar, Apostolul socotește nădejdea la viața cea viitoare după înviere ca fiind cea mai mare mângâiere în luptele și pătimirile vieții. La înviere, iubiților, fiecare om este părtaș, căci Apostolul zice: „Toți vom învia, fiecare într-o sa rânduială” (I Corinteni 15, 22-23).

Ce înseamnă aceasta? El vrea să spună că și păgânul, și iudeul, și cel rătăcit în credință, și cel drept-credincios, fiecare om, va învia în ziua aceea. Deși toți oamenii vor învia, însă cel drept va învia spre viață, iar păcătosul, din contra, spre a primi osânda. Deși trupurile păcătoșilor sunt netrecătoare, această cinste va fi pentru ele un izvor de osândă și de ticăloșie, căci trupurile lor vor învia spre a suferi neconținutele chinuri ale focului. În adevăr, slava cerească, pe care la înviere o va dobândi cel drept, covârșește cu mult oricare altă slavă și este fără de sfârșit.

(Sf. Ioan Gură de Aur, Despre Înviere)